

Uit de *California Tribune*

21 juli 2003

VREES NEEMT TOE OM TIENER TURTLE LAKE

De vrees neemt toe om een dertienjarig meisje dat vier dagen geleden op een feest bij Turtle Lake in Carlsbad verdween – *door Maya Hopkins*

Wat we weten

Het vermiste meisje werd voor het laatst gezien op 17 juli rond middernacht. Ze vertelde vriendinnen dat ze naar huis ging omdat ze 'het zat was'. Toen ze aanboden om met haar mee te gaan, zei ze dat ze lekker moesten doorfeesten. Dat ze zich prima zou redden.

Sindsdien heeft niemand nog iets van haar gezien of gehoord.

IJzingwekkend...

Gisteren deden wandelaars een griezelige ontdekking: op een boomstam vlak bij het meer was het woord LEUGENAAR gekrabbeld – met bloed.

De politie heeft nog niet bevestigd of het bloed van de vermiste tiener is, maar een bron vertelde aan de *Tribune* dat de ontwikkeling 'zorgelijk' is.

Laatste nieuws

Er is een amber alert uitgegaan en feestgangers die informatie hebben, wordt dringend verzocht het alarmnummer te bellen.

‘Iemand moet iets gezien hebben, zelfs als hij of zij dat op dat moment niet heeft beseft,’ aldus inspecteur Owen King. ‘Mensen gaan niet zomaar in rook op. Niemand verdwijnt spoorloos.’

Toch is van het vermiste meisje nog steeds geen enkel spoor.

NU

Het was een zaak die landelijk een schok teweegbracht, onze stad op zijn grondvesten deed schudden en om alle verkeerde redenen op de kaart zette.

Naarmate er meer details naar buiten kwamen, werd er in de rij bij de kassa en Starbucks over gesproken. Mensen schudden hun hoofd bij de gruwelijkheid van de vreselijke tragedie. Op ieders gezicht dezelfde uitdrukking van verbijstering en ongeloof. En misschien ook iets van morbide verrukking.

Hoe kon zo iets gebeuren? vroegen ze. Hier in onze buurt? Een buurt als deze?

Het zijn altijd de stille types, zeiden ze. Bewijst maar weer dat je niemand echt kent...

Na verloop van tijd gingen de gesprekken natuurlijk weer ergens anders over. Obama werd tot president gekozen. Michael Jackson kreeg een hartstilstand. De financiële markten stortten in.

Izzy's lot werd een van de waargebeurde misdrijven die een mysterie bleven en waar mensen over piekerden. Ze vergaten haar niet, maar pakten hun leven weer op.

Voor mij is het anders. Ik ben het zusje van Izzy Jackman. Voor mij zit vergeten of mijn leven weer oppakken er niet in.

Vooral niet gezien mijn aandeel in wat er met haar is gebeurd. De beschamende rol die ik heb gespeeld.

Mijn iPhone gaat terwijl ik in mijn tas naar paracetamol zoek. Schouders gebogen tegen de slagregen. Converse-sneakers doorweekt, sokken drijfnat.

Het water is koud tussen mijn tenen. Maart, maar de lente laat nog steeds op zich wachten.

Ik had een paraplu mee moeten nemen, had gisteravond niet zoveel moeten drinken. Had toch minstens een glas water achterover kunnen slaan voordat ik ging pitten. Dat zou goed zijn geweest, zou verschil hebben gemaakt.

Verhaal van mijn leven: had moeten, had kunnen, had willen...

Wanneer leer ik het eens?

De telefoon trilt weer, een spijker door mijn schedel.

Ik dacht dat je van wodka juist geen kater kreeg? Of misschien word ik gewoon oud. Kan ik er minder goed tegen. Ik ben nog geen dertig, maar voel me nu al stokoud.

Als ik nu eens minder dronk...

Zou moeten. Zou kunnen. Wil het niet.

Ik laat het pillenstrookje zitten, pak de telefoon en kijk op het scherm. Telefoontjes krijg ik zelden en ik bel zelf eigenlijk ook nooit.

Verlichte display, twee woorden: onbekend nummer.

Een telemarketeer, verwacht ik.

Ik kan er natuurlijk een grap van maken. Zeggen dat ik mijn handen vol heb en geen tijd. Of ze misschien een adresje weten voor sterk zuur en een vat waar een lijk in past?

Of ik kan hun privénummer vragen, zodat ik op een geschikter tijdstip kan terugbellen.

Of misschien gewoon keihard fluiten door de lijn? Simpel maar effectief, hoewel ik niet weet of mijn bonkende hoofd dat vandaag aankan.

Ik neem op.

'Ja?'

In mijn hoofd altijd dapperder...

Stilte en een klik. Gejank van een politiesirene op de achtergrond die anders klinkt dan aan de Europese kant van de Atlantische Oceaan.

Mijn lichaam reageert onmiddellijk. Een rilling langs mijn rug-gengraat. Haren die op mijn onderarmen overeind gaan staan.

Spiergeheugen. Ze zeggen dat het hoofd vergeet, maar het lichaam nooit.

‘Finn?’ zegt de stem aan de andere kant.

Een Californisch accent. Een vrouw. Ze slist een beetje.

‘Finn Jackman?’

Finn?

Bloed kolkt in mijn oren, een plotselinge golfslag. Mijn hand pakt de telefoon steviger vast, vingers zoeken onbewust naar stevigheid. In mijn borstholte een uitholling.

Finn Jackman...

Twintig jaar geleden hoorde ik die naam voor het laatst.

Twintig jaar lang heb ik een masker gedragen.

ERVOOR

Na het verlies van mijn zus heb ik mijn naam veranderd. Als mensen me zagen, zagen ze Izzy Jackman, ook al was ze dertig centimeter langer en leken we totaal niet op elkaar.

Izzy met haar x-benen en knobbelige ellebogen. Wijd uiteenstaande ogen en sprieterige ledematen. Onderuitgezakt op een stoel met haar benen over de zijleuning. Altijd kauwend op een pen of peute-rend aan een gescheurde nagel.

Het tegenovergestelde van mij met mijn korte benen en altijd vieze voeten. Korstjes van het in bomen klimmen. Snel verveeld en haar dat altijd in de knoop zat.

Gebrandmerkt na het verlies van mijn zus. Een zwaailicht boven mijn hoofd.

In de supermarkt, op straat – waar ik ook naartoe ging, gaapten vreemden me aan. Wordt er achter hun handen gefluisterd.

‘Is dat niet Finn? Izzy Jackmans zusje?’

‘God, dat gezin... Hoe moet dat zijn?’

‘Nog maar dertien. Echt vreselijk...’

Het was drie jaar voordat *Hannah Montana* zo’n succes werd op Disney Channel, maar zelfs toen droomden de meeste tienjarigen van beroemd zijn. Maar ik was niet zoals de meeste meisjes. Niet na Turtle Lake.

Nadat Izzy van ons werd weggenomen, hunkerde ik naar anonimiteit. Ik verlangde ernaar naar de achtergrond te verdwijnen. Onzichtbaar te worden.

In plaats daarvan was ik een expositiestuk. Iedereen wilde een stukje van me. De verslaggevers die me naschreeuwden als ik naar

school liep en wilden weten hoe het met me ging. Hoe het voelde om familie van Izzy te zijn.

Mensen die ik kende, mensen die ik nooit eerder had gezien. Ze hadden allemaal een mening, wilden allemaal onderdeel van het verhaal zijn.

Aasgieren, noemde mijn vader hen terwijl hij de luxaflex met zijn duim en wijsvinger openduwde. Misprijzend keek hij naar de verachtelijke figuren met hun nieuwsbusjes voordat hij zijn studeerkamer weer in dook... zijn toevluchtsoord.

Ik wilde dolgraag ontsnappen aan wat er was gebeurd. Niet dat je aan zoiets ooit kúnt ontsnappen. Moord is een kiezel die je in een vijver gooit. De kringen worden steeds groter, een verstoring onder de oppervlakte die nooit weggaat.

Carlsbad was getekend. Mijn zus was overal waar ik keek en toch nergens waar ze geweest had móéten zijn. Haar geest was beneden bij het meertje waar we op rotsen klommen en die dag de kikker vingen. In het gangpad met de chips in de supermarkt, waar we bij Dita om Fritos zeurden toen ze nog niet op dieet was en van alles het aantal calorieën telde. Judy Blume lezend in de tuin, zachtjes wiegend in onze oude hangmat.

Zag ik haar maar niet meer, dacht ik maar niet meer aan haar. Het was een kwelling me haar te herinneren. Elke wolk droeg haar gezicht, elke gleuf in het trottoir deed me aan haar glimlach denken. Het was alsof de hele wereld me eraan wilde herinneren wat ik had gehad en wat ik had verloren.

Alsof het me nooit met rust zou laten.

Ook mijn vader was getekend. Hij vergat te eten, deed dagenlang geen oog dicht. Dan trof ik hem 's ochtends aan in de kleren van de dag ervoor met ogen van marmer.

Hij sprak in korte zinnen. Werde elke week magerder.

'Dat rottige internet,' mompelde hij dan. 'Houden ze dan nooit op?'

Het internet was genadeloos. Mensen die hij helemaal niet kende gaven hem de schuld van wat er met Izzy was gebeurd.

Ze noemden hem een 'slechte vader', beweerden dat het nooit was

gebeurd als hij minder hard had gewerkt en beter had opgelet. Dat ze nooit met een man als Ryder Grady in contact zou zijn gekomen. Dat haar vriendschap met Plum en Lu nooit zo dodelijk zou zijn afgelopen.

Misschien hadden de criticasters gelijk.

Misschien was ik ook een slechte zus. Er zijn dingen die ook ik anders had moeten doen. Dingen die de uitkomst hadden kunnen veranderen.

Hij was verwaand, zeiden mensen wanneer mijn vader hun vragen negeerde. Kil, wanneer hij zijn ogen naar de grond gericht hield.

‘Ik heb hem niet één keer zien huilen,’ hoorde ik een van onze domme burens tegen de postbode zeggen.

Moeders op het schoolplein vroegen zich af of hij ‘iets gebruikte’. Onze predikant nodigde hem uit een dienst bij te wonen. *Jezus houdt van u...*

Dat liet Jezus dan wel op een aparte manier blijken.

Mijn vader was rechter, een van de jongste die ooit in Californië was benoemd, hoewel hij nooit heel jong op me overkwam met zijn zware manier van lopen en het samenknijpen van zijn ogen bij het lezen van het Olive Garden-menu als hij zijn leesbril was vergeten.

Niet dat hij er een nodig had; hij bestelde altijd hetzelfde.

Laat me raden. Parmigiana voor u, rechter?

Ik dacht altijd dat hij beroemd was. Iedereen leek te weten wie hij was. Begroette hem met ‘Hallo, rechter’, wanneer hij hun winkel binnenliep. Vroeg naar zijn mening over alles, van vissen tot voetbal, hoewel hij in geen van beide geïnteresseerd was (maar wel zo beleefd om dat niet te laten blijken).

Of misschien was hij gewoon slim. Hij had het nodig dat mensen hem aardig vonden en op hem stemden.

Mijn zus en ik zagen die kant van hem niet. Wij waren gewoon twee meisjes die trots waren op hun vader.

‘Mensen kijken echt tegen hem op,’ zei Izzy. ‘Stel je eens voor hoe dat moet voelen...’

Na Turtle Lake veranderde dat allemaal. De rechter werd nu zelf veroordeeld, wat zwaar was, temeer omdat hij zichzelf al zo scherp

veroordeelde. De kritiek van de stad versterkte die van hemzelf:

Hoe kan het dat ik het niet heb gezien?

Waar is het allemaal misgegaan?

Hoe heb ik zo blind kunnen zijn?

Als volwassene heb ik me die dingen ook afgevraagd en alles gelezen wat er over Turtle Lake te lezen viel. Elke podcast beluisterd, elk Redditudraadje gevolgd. Alle boeken en politieverlagen doorgespit. Ik heb zelfs naar die domme film gekeken die een paar jaar geleden uitkwam. *Inside the Circle* heette die. Met als ondertitel: *Ze dacht dat ze vriendinnen waren...* Maar ondanks al mijn graafwerk begrijp ik nog steeds niet hoe het heeft kunnen gebeuren. Hoe het zover heeft kunnen komen.

Zo verkeerd heeft kunnen aflopen.